

РЕШЕНИЕ

№ 6149

гр. София, 06.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 29.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8795** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Б. А., гражданин на П., роден на 25. 09. 2002 г., със съдебен адрес – [населено място], [улица], ап. 1, чрез адв. С., срещу отказ за издаване на виза вид „С“ за Република България изх. № ISB 20000030V от 02. 03. 2020 г. на втори секретар, ЗКС в посолството на Република България в И. - П..

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че е налице редовна покана, поради което неоснователно е отказано издаването на виза. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира разносните по делото, съобразно представен списък. Представя писмени бележки. Ответникът - втори секретар, ЗКС в посолството на Република България в И. - П., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки в указан от съда срок.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Б. А., гражданин на П., роден на 25. 09. 2002 г., е подал на 06. 02. 2020 г. искане в Посолството на РБ в И. (стр. 24), за получаване на виза за

краткосрочно пребиваване в Република България. Визата е по повод подадена (стр. 30) покана – декларация за частно посещение на чужденец в Р. България от А. А., гражданин на Великобритания – лице с разрешено продължително пребиваване в България, съобразно представеното (стр. 38) удостоверение за пребиваване.

На 04. 08. 2020 г. Б. А. е получил отказ за издаване на виза /стр. 58-59/, по образец, изх. № ISB 20000030V от 02. 03. 2020 г. на втори секретар, ЗКС, като в основанието за отказа е посочено, че не попада в приложното поле на Директива 2004/38/ЕО, тъй като не са изпълнени разпоредбите на чл. 3, § 1 от Директивата – няма гражданин на ЕС, който да придружава или към който да се присъедини. Също така е посочено, че в резултат на проверка е установено, че гражданинът на Великобритания А. А. е изпълнил условията за получаване на разрешение за пребиваване в Р.България чрез деклариране на фиктивен адрес.

С жалба от вх. № 25919 / 19. 08. 2020 г. по описа на АССГ, изпратена по пощата на 17. 08. 2020 г., видно от клеймото на пощенския плик (стр. 12) жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят Б. А., гражданин на П., роден на 25. 09. 2002 г., г., е кандидатствала за издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България, като член на семейството на А. А., гражданин на Великобритания – лице с разрешено продължително пребиваване в България. Към заявлението са представени копие от удостоверението за пребиваване, покана – декларация, договор за наем и банкова референция, както и удостоверения за регистрация и раждане, касаещи Б. А..

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Видно е, че отказа е издаден от М. В. Х. - втори секретар, ЗКС в посолството на Република България в И. – П..

Съдът намира, че с оглед изискванията на чл. 9г ЗЧРБ и приложените заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 17/06.08.2019 г. на управляващия посолството в И., оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган, в рамките на предоставените му

правомоция.

Съдът счита, обаче, че оспореният административният акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК. Част от задължителното съдържание на същия са фактическите и правните основания за издаването му. Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган, както и обстоятелствата, които са обосנוвали постановяване на акт с определено съдържание. Същите подпомагат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, както и позволяват проверката, извършвана от съда при надлежно сезиране от страна на засегнатото лице.

В конкретния случай изложените мотиви на отказа, не отговарят на посочените правни основания. Видно е, че като словесно словесното описание на отказа се сочи, че няма гражданин на ЕС, който да придружава или към който да се присъедини, както и че в резултат на проверка е установено, че гражданинът на Великобритания А. А. е изпълнил условията за получаване на разрешение за пребиваване в Р.България чрез деклариране на фиктивен адрес.

В същото време, като правно основание се сочи – чл. 4, ал. 2, чл. 22 и чл. 26 от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства. Разпоредбата на чл. 4, ал. 2 е обща и същата касае изискването за издаване на виза, докато в чл. 22 от този закон е предвидено, че правото на влизане и правото на пребиваване в Република България на гражданин на Европейския съюз или на член на семейството му може да се ограничава по изключение и на основания, свързани с националната сигурност, общественения ред или общественото здраве. В чл. 26 от ЗВПНРБГЕС (с много алинеи не е посочено коя точно) се предвижда забрана за влизане свързани с националната сигурност и общественения ред.

В конкретния случай изложените от административния орган фактически и правни основания, съществено се разминават, като в същото време не е посочено, въз основан на какви данни се е стигнало до тези основания, които и да са те.

Не са изложени доводи и за евентуално съмнение за автентичността или истинността на приложените документи за издаване на виза или надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване.

Съдът намира, че административният акт е издаден и при нарушение на материалния закон.

Към апликационната форма е била приложена и поканна-декларация (стр. 30) за частно посещение на чужденец в Република България от името на А. А., гражданин на Великобритания, с посочен адрес, на който ще пребивават гостите синът му и жалбоподател в настоящото производство Б. А.. От събраните по делото доказателства се установява, че А. А. притежава правото на продължително пребиваване в Република България (обстоятелство, което се установява от представеното удостоверение за продължително пребиваване с валидност до 07. 03. 2024 г.). Установява се и обстоятелството, че посоченото лице е гражданин на О. кралство Великобритания и С. И. (видно от представения паспорт -стр. 37, с дата на валидност до 03 август 2028 г.). Представено е и удостоверение за раждане (стр. 33), от което се установява, че А. А. е баща на жалбоподателя Б. А..

Налице е също така извлечение от сметка, от която е видно, че поканващия разполага със средства за издръжка, както и декларация и договор за наем с българската

гражданка С. Г., която е отдала собствения си имот под наем и изразява съгласие лицата да бъдат адресно регистрирани на този адрес.

В същото време, няма представени никакви доказателства, в подкрепа на изложените мотиви от административния орган, че адреса е фиктивен. В тази връзка няма никакви докладни или други данни, за извършена проверка на посочения адрес, при която да е установено, че този адрес е фиктивен.

В хода на съдебното производство, по реда на чл. 192 от ГПК са изисквани документи от трети лица, във връзка с конкретната съгласувателна процедура, като видно от отговорите на ГД „Гранична полиция“, Дирекция „Миграция“ и Държавна агенция „Национална сигурност“, нито една от тези институции, не е извършвала проверка по случая и не е дала отрицателно становище по искането за издаване на виза.

В тази връзка следва да се отбележи, че напълно неясно в отказа се сочи, както установения фиктивен адрес (незнайно как), така и правните основания свързани със заплахата за националната сигурност, при положение, че всички горепосочени институции не са възразили или да са изложили такива данни.

От събраните по делото доказателства се установява, че бащата на жалбоподателя е гражданин на О. кралство Великобритания и С. И., поради което същия е член на семейството на гражданин на Европейския съюз, с оглед на нормата на §1, т. 1, б. „в“ от ДР на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства, съгласно който член на семейството на гражданин на Европейския съюз е възходящ, който е на издръжка на гражданина на Европейския съюз. Видно е, че по делото е представен договор за наем, от който става ясно, че канещото лице има осигурено жилище на територията на страната, както и извлечение от сметка, от която е видно, че разполага със средства да поеме издръжката на лицата. Следва да се отбележи, че изрично в поканата – декларация, която лицето подписва под страх от наказателна отговорност, е посочено, че поканените лица, ще бъдат на негова издръжка. В тази връзка са неоснователни доводите изложени в писмените бележки на ответника, че от писмото на ГД „Гранична полиция“, било видно, че канещото лице не пребивава в България. Видно от представените документи, това лице има издадено от компетентните органи удостоверение за пребиваване в страната и само от него зависи, кога ще пребивава. В същото време, от писмото на ГДГП изрично са посочени периодите в които лицето е пребивавало в България, като същите са чести, периодични и в рамките на десетина дни всеки, а освен това се сочи, че по отношение на лицата, ползващи се с правото на свободно движение справка не съдържа изчерпателни данни за влизането и излизането им.

Неоснован е и довода на ответника, че апликанта, е посочил че желае да посети България в периода от 20. 02. 2020 г. до 20. 03. 2020 г., като в този период нямало доказателства, че канещият (бащата на жалбоподателя) е бил в България. Точно напротив, видно от писмото на ГДГП именно на 20. 02. 2020 г. А. А. е влязъл в България и е излязъл на другия ден, очевидно именно защото синът му не е получил виза за България.

Неоснователни са и доводите изложени в писмените бележки, че от справка за паричната сметка на канещия, не било видно дали разполага с необходимите суми за издръжка, тъй като такива доводи няма изложени в оспорения акт и е недопустимо да се „дописват“ мотиви едва с писмените бележки, след приключване на делото.

В писмото на Дирекция „Миграция“ е посочено, че същите не участват в

съгласувателна процедура при издаване на виза вид „С“, а в писмото на ДАНС се сочи, че не е установено пакистанския гражданин да представлява заплаха за националната сигурност.

Очевидно, че в конкретния случай, абсолютно необосновано и без всякакви доказателства са изложени доводи в оспорения отказ, взаимно противоречащи си, за фиктивен адрес и заплаха за националната сигурност, поради което така постановения отказ нарушава правото на личен и семеен живот, както се сочи в жалбата.

Липсата на конкретно изложени факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за постановяване на атакувания отказ винаги съставлява съществено нарушение, тъй като лишава жалбоподателя от възможността да организира своевременно и ефективно процесуалната си защита, както и възпрепятства съдът да извърши качествен и обоснован контрол по законосъобразност върху оспорения адм. акт при преценката на правнорелевантните обстоятелства към конкретния казус.

Изцяло в този смисъл относно необходимостта от излагане на конкретни мотиви е и Решение № 13290 / 27. 10. 2020 г. по адм. д. № 122 / 2020 г. по описа на ВАС – VI отделение.

По горните съображения обжалваният отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени претендираните със списъка по чл. 80 от ГПК разноски, в доказан общ размер 510 лв., от които 10 лева – държавна такса и 500 лв. – адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Б. А., гражданин на П., [дата на раждане] отказ за издаване на виза вид „С“ за Република България изх. № ISB 20000030V от 02. 03. 2020 г. на втори секретар, ЗКС в посолството на Р. България в И. - П..

ИЗПРАЩА преписката на посолството на Република България в И., Ислямска Република П., чрез дирекция „К. отношения“ в Министерството на външните работи за издаването на административен акт при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България да заплати в полза на Б. А., гражданин на П., [дата на раждане], разноски по делото, в размер на 510 /петстотин и десет/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: